

Настрої вечірньої години (збірка)

Андрій Панів

Настрої вечірньої години

"Коли до сну кладешся ти вночі..."

Коли до сну кладешся ти вночі

І, в тишу мрій ідучи, ждеш мене,

Я хилю скронь у марево ясне,

Що тисне ум, як тугі обручі.

Коли до сну зложилась ти по дні,

Заснула вмить в теплі шовкових мрій

Я йду в борню, я йду в кривавий бій

З розпукою, що серце рве мені.

"Порвав би я розпуки тужні пута..."

Порвав би я розпуки тужні пута,

Коли б були залізнії вони,

Поплила б пісня вільна і нескута

В даль над розспівані лани.

Я б у розпуці тій летів піснями

Над синню гір до захисту села,

Де шепчеш ти лагідними устами

З квітками утлими, як сміх весла.

Я сплив би шумом над твоїм подвір'ям,

Що взяв на себе мрії всі мої,

І з дальніх борів, з дальнього міжгір'я

Носив до тебе співанок рої.

Порвав би я розпуки чорну тугу,

Коли б я знав, що ждеш мене десь ти,

Надлюдську всю зібрав би я потугу,

Щоб лиш туди крізь бурю доплисти.

"Я лиш одно, одно..."

Я лиш одно, одно

Скажу тобі сьогодні:

Криниць глибоких дно,

Шляхів далеких даль,

Небес одлегла синь,

Найбільше чулий жаль, —

Вони всі - смагла ринь,

А ти... ти - та безодня,
Що втонув я у ній,
Ти - той чужинний шлях,
Де я зблудив, як стій,
Ти - та блакить блискуча,
Де стриму мрій нема...
Ти - та любов жагуча,
Що, хоч сліпа й німа,
Збудила у піснях
Потужний зрив чуття,
Натхненну бурю в серці...
Благословлю життя,
Що в нім цвітуть ці герці.

"Жаром палають тугі обняття..."
Жаром палають тугі обняття,
Морем хвилюється виступ грудей,
І спалахують теплим завзяттям
Блиски зелених любих очей.
Буря цілунків, юрб голубиних,
Голосно пестить лиця мої.
Ген з-поза річки, стиха з долини
Місяць підводить ріжки свої...